ίου 1504 Δευτέρα = Περίοδος δευτέρα Ἀριθμ. 402

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ν ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΙΕΥΘΥΝΤΑΙ ΣΟΦ. Κ. ΓΚΑΡΠΟΛΑΣ καὶ ΝΙΚΟΣ Σ. ΓΚΑΡΠΟΛΑΣ.

Ν ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
λᾷ ἐντὸς Βασνὰκ Χάν
ευθύνεται πρὸς τὴν διεύθυνσιν.

ι ἀποστελλόμενα ἔγγραφα δημοσιευό-
ἢ μὴ θὲ ι ἐπιστρέφονται.

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ
Ἐν τοῖς σιαγ ροις Γρόσ. 5 ὁ στίχ
Ὁμοίως ἐν τῇ 2ᾳ σελίδι » 4 »
Διατριβαὶ ἐν τῇ 3ῃ » » 3 »
Ὁμοίως ἐν τῇ 4ῃ » » 2 »

Ἡ Τουρκικὴ λίρα Γρ. 100.

ις τὸν
τοῦ
ξμενον
ῦ χω-
ν διά-

Ω Ν

ς.

ῶ πο
τος ἔρ
εὐχη-
αὐτοῦ
με-
εἶδε
τειαν
α διὰ
ὸν φι-
ασπί-
λησί
ὀρθο
λοντι
ους ν'
ἡμῶν
δια-

ν δεκα
αὐδὲν
ον λό
λθοῦσαι
σοῦτον
ταρτὰ ὑ
αινόμε
ταί μας
ήκοντα
εφορεία
ς κατὰ
λίαν ἐ
παρόν-
εἰς πα
ταστρέ
γισθῶ
ἢ εὐνο-

ὸν παρὰ
ἀπρο
ἀπολύ-
ωραφί
σπαρτὰ
χομένη
τό τοι
ἀδύνα-
ὥστε
α καθι
σιντῶν

ρίου
νδρομη-
γαπητοῦ
καὶ εὐ-

οῦ κομι-
βου καὶ

Βοδενῶν, ὡ, ὑπό τῶν βουλγάρων ἐτι
τλοφορεῖτο, ὁ περιβόητος Ντάλκα-
λιτς ἐφονεύθη ὑπὸ ἀγνώστων ἐξερχό-
μενος τοῦ ταχυδρομείου. Οὗτος κατα-
γόμενος ἐκ Βλαδόβου ἐφημίζετο διὰ
τὰ κατορθώματά του καὶ τὰ κακούρ-
για ἔνστικτά του, διὰ τοῦ φόνου δὲ αὐ
τοῦ ἐξέλιπε μία φοβερὰ μάστιξ ἥτις
ἐλυμαίνετο τὸν τόπον.

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα οἱ βούλ
γαροι κατέστρεψαν περὶ τοὺς ἑξήκον-
τα χοίρους ἀνήκοντας εἰς τὸν ἐνταῦ-
θα ὁμογενῆ κ. Μπακίστσην. Οἱ κα-
κοῦργοι συλλαβόντες προηγουμένως
τὸν ἀτυχῆ χοιροβοσκὸν προσέδεσαν
αὐτὸν ἐπί τινος δένδρου ὁπόθεν ἐλυ-
τρώθη μετὰ πάροδον τριῶν ἡμερῶν ὑ
πὸ διαβατῶν.

Τὸ παρελθὸν Σάββατον εὑρέθη φο
νευμένος μίαν ὥραν μακρὰν τοῦ Βλα
δόβου ὁ τρομερὸς λῃστάρχος καπε-
τὰν Λάζος, κατάγόμενος ἐκ τοῦ χω-
ρίου Ρόδεβο ὅπερ εἶναι ἐλυμαίνετο τὰ πέ-
ριξ τοῦ Βλαδόβου καὶ Βοδενῶν. Οὗ
τος ἦτο ἀντικαταστάτης τοῦ φονευθέν
τος καπετὰν Γραῖκο περὶ τοῦ φόνου
τοῦ ὁποίου ἐγκαίρως ἐγράψατε.

Ἄβρετ Ἰσάριον 1η Ἰανουαρίου

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐφο-
νεύθη εἰς τὸ χωρίον Μουστερὲν εἷς ἀ
τυχὴς ὁμογενὴς ὀρνιθοπώλης. Ἅμα
γνωσθέντος τοῦ κακουργήματος αἱ
ἀρχαὶ Κιλκισίου ἔσπευσαν ἐπὶ τόπου
καὶ μετὰ τὴν γενομένην αὐτοψίαν πο
έβησαν εἰς διαφόρους συλλήψεις. Μέ-
χρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν γράφω δὲν
ἐγνώσθη εἰσέτι ὁ φονεὺς τοῦ ἀτυχοῦς
χωρικοῦ ἡ ἀστυνομία ὅμως ἐτέθη ἐπὶ
τὰ ἴχνη του πληροφορηθεῖσα ὡς λέ-
γεται ὅτι τὸν φόνον διέπραξε δωδε-
καετὴς ὀλωμανόπαις κτυπήσας τὸν
ὀρνιθοπώλην διὰ μαχαίρας εἰς τὴν κοι
λίαν ἐξ οὗ ἐπῆλθεν ἀκαριαῖος ὁ θάνα
τος.

Νομὸς Μοναστηρίου.

Ἐκ Μοναστηρίου γράφουσιν ἡμῖν
ὅτι τὴν παρελθ. ἑβδομάδα ἡ αὐτόθι ὑ
πὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Ἐξ. τοῦ
Χιλμῆ πασσᾶ ἐπιτροπὴ περιελθοῦσα
ἁπάσας τὰς φυλακὰς τῆς πόλεως ἐνέ
κρινε τὰς ἀρέσεις αὐτῶν, συνέστησε
καθαριότητα καὶ διέταξε τὴν ἀνέγερ-
σιν καὶ ἄλλων διαμερισμάτων διὰ
τοὺς καταδίκους.

Νομὸς Κοσσυφοπεδίου.

Ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐκ Σκοπέων
ὅτι 114 χωρικοὶ οἵτινες ὡπλίσθησαν
καὶ ἠκολούθησαν τὸ κομιτάτον ὑπετά
γησαν εἰς τὰς ἀρχὰς τυχόντες αὐτο-
κρατορικῆς χάριτος.

Καστορία 30 Δεκεμβρίου 1903.

Τὰ τελευταῖα γεγονότα τὰ λαβόντα
χώραν ἐν Καστορίᾳ, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀ
ποφυγὴν τοῦ σχισματικοῦ ἐπισκόπου,
ὅπερ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς φιλανθρωπί
ας ἐσκόπευε νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς δυσωπεί-
σας ἐνεργείας τοῦ κομιτάτου, ἀπέδειξαν
ἥλιου φαεινότερον, ὅτι οὐδεὶς εἰς βούλγα-
ρος ὑπάρχει ἐν τῇ πόλει ταύτῃ σὺν κα-
τοικουμένῃ ὑπὸ καθαρῶς Ἑλλήνων ὀρθο-
δόξων. Ἐπιθυμῶν δὲ νὰ γνωρίσω, ὅσον
μοὶ ἐπιτρέπουσιν αἱ ἀσθενεῖς μου δυ-
νάμεις, τοῖς φίλοις συμπολίταις μου τὴν
ἱστορίαν τῆς ἡμετέρας πατρίδος, δημο-
σίευσα ταύτην ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ ἐ-
ξοχολόγου «ΦΑΡΟΥ», καὶ συνιστῶ αὐτοῖς
τὴν μετὰ προθυμίας ἀνάγνωσιν.

Ἡ ΚΑΣΤΟΡΙΑ κειμένη ἐν τῇ Δ. Μα-
κεδονίᾳ, ἐπὶ λόφου τῆς ὁμωνύμου χερσο-
νήσου, τελευτᾷ εἰς βράχους ἀπο-
κρήμνους. Ἡ παρ' αὐτὴν ἰχθυοτρόφος λί-
μνη καὶ τὰ πέριξ αὐτῆς χωρία καὶ τερ-
πνὰ τοπία προσδίδωσι τῇ πόλει λαμπρο-
τάτην ὄψιν. Ἡ Καστορία ἐκτίσθη ὑπὸ
Ἰουστιανοῦ τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ Βυ-
ζαντίου (527—526 μ. Χ.) ἐπὶ τῶν ἐρει-
πίων τῆς ἀρχαιοτάτης πόλεως ΚΕΛΕ-
ΤΡΟΥ. Ἡ πόλις ἔλαβε τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ
ὀνόματος τῆς λίμνης, ἥτις Καστορία
ὠνομάζετο καὶ πρὸ τῆς κτίσεως τῆς πό-
λεως κατὰ τὴν ῥητὴν μαρτυρίαν τοῦ βυ-
ζαντινοῦ ἱστορικοῦ Προκοπίου καὶ τῆς
Ἄννης Κομνηνῆς, ἥτις ἀναφέρει ὅτι ἡ
λίμνη ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦτο ἔκ τε τῶν
φυσικῶν καὶ τεχνητῶν ὀχυρωμάτων αὐ-
τῆς, διότι πανταχόθεν αὕτη περιβάλλε-
ται ὑπὸ βουνῶν καὶ τῶν περὶ τὸν ἰσθμὸν
πύργων καὶ μεσοπυργίων δίκην κάστρου.

Ὁ Ἰουστινιανὸς ἠναγκάσθη νὰ κτίσῃ
τὴν Καστορίαν, ἐφ' ἧς σήμερον κεῖται
θέσεως διὰ τὸν ἑξῆς λόγον: Εἰς γειτο-
νικὰ μέρη τῆς λίμνης, ἄγνωστόν που,
ὑπῆρχε πόλις μεγάλη καὶ εὐδαίμων ΔΙ-
ΟΚΛΗΤΙΑΝΟΥΠΟΛΙΣ καλουμένη, ἧς ἡ
θέσις ἦτο λίαν εὐέφοδος. Ταύτην εἰσβαλ-
λόντες ἄγριοι λαοὶ ἐλεηλάτησαν καὶ κα-
τέστρεψαν. Ἐπιθυμῶν ὁ αὐτοκρ. ν' ἀνα-
κτίσῃ τὴν καταστραφεῖσαν ταύτην πόλιν
ἢ οἱ κατοικοι διεσκορπίσθησαν τῇδε κα-
κεῖσε προὐτίμησαν ἀντὶ τῆς πρώτης εὐ-
εφόδου θέσεώς της τὴν ἐπὶ τῆς χερσονή-
σου, ὡς ὀχυρὰν φύσει τε καὶ τέχνῃ.

Ἀπὸ τῆς κτίσεως δ' αὐτῆς μέχρι τοῦ
1018 οὐδὲν περὶ αὐτῆς γνωριζομεν, διότι
οὐδεὶς τῶν τότε ἱστορικῶν συγγραφέων
ἀναφέρει τι. Κατὰ δὲ τὴν μεγάλην ἐπι-
δρομὴν τῶν Σλαυικῶν φυλῶν εἰς τὸ Βυ-
ζαντινὸν κράτος, καὶ ἡ πόλις αὕτη ἔσχε
τὴν σκληρὰν τύχην νὰ ὑποκύψῃ ὑπὸ τὴν
ἐξουσίαν ταύτην, ὅτε κατὰ τὸ ἔτος 1018
ἀνεκτήθη καὶ παλιν ὑπὸ τοῦ αὐτοκρα-
τορος Βασιλείου τοῦ Β'. ὅστις αὐτοπρο-
σώπως ἐκστρατεύσας κατὰ τῶν βουλγά-
ρων κατωρθωσεν οὐ μόνον νὰ κατατρο-
πώσῃ ἀλλὰ καὶ νὰ ἐκδιώξῃ αὐτοὺς τῆς
αὐτοκρατορίας αὐτοῦ, ἐκτός τινων, οἵτι-
τινες ὑποταχθέντες παρέμειναν ἐν τῇ
αὐτοκρατορίᾳ καὶ συνεχωνεύθησαν μετὰ
τῶν ἐγχωρίων. Ἐκ τούτου λοιπὸν ἐξη-
γεῖται καὶ τὸ παραμεῖναν σλαυικὸν γλωσ